

ת"ד 5218/12/22 - אנשראח שאיב נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 5218-12-22 מדינת ישראל נ' שאיב
תיק חיצוני: 791951/2021

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקשת	אנשראח שאיב
נגד	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה	
החלטה	

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 26.6.23.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שעל פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הזמנה לדין נמסרה ביום 24.12.22 בשעה 13:14 לידי הנמען הרשום-המבקשת, וחתימת המקבל מופיעה על אישור המסירה; כך שקיימת אינדיקציה ברורה לזימון המבקשת לדיון בו נשפטה בהיעדרה, וזאת נוכח אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט, כפי שגם צוין בפרוטוקול הדיון מיום 26.6.23; ואין בטענת המבקשת בעלמא, כי לא קיבלה זימון לבית המשפט, כדי להטיל ספק בדבר המסירה, שעה שהטענה לא גובתה בראייה כלשהי; והמבקשת לא התייחסה לכך כלל בבקשתה (על אף, שכאמור, אישור המסירה מצוי בתיק בית המשפט, וניתן היה לעיין בו טרם הגשת הבקשה דנן); והמבקשת לא הציגה ראייה או אסמכתא כלשהי שיש בה כדי להטיל ספק בדבר המסירה ולסתור את חזקת המסירה. וראו עפ"ת (מחוזי חי') 27308-03-19 משה מתוק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.03.2019); וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 22443-05-21 רביע נ' מדינת ישראל, 13.6.21, כב' השופט מאזן, בפסקה 6.

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרה של המבקשת מן הדיון שהתקיים בהיעדרה.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקשת לא הציגה טעמים של ממש לביסוס טענתה, כי יש לה קווי הגנה מבוססים היטב (סעיף 2.ג. לבקשה), וכי הטענות והאשמות מופרכות (סעיף 6 לתצהיר),

עמוד 1

ולא הצביעה על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בעלמא בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 18315-01-23 **מוחמד אנבאריה נ' מדינת ישראל** (נבו 29.03.2023) פסקה 13:

"אין די בהעלאת טענה בעלמא, לפיה, "המערער כופר במיוחס לו בכתב האישום, וסיכויי הגנתו טובים מאוד", כדי להצביע על חשש מפני עיוות דין. גם טענה לפיה, המערער "משוכנע שלא ביצע את העבירה המיוחסת לו, כפי שמיוחס לו בכתב האישום" (כנטען בבקשה בבית המשפט קמא), היא טענה בעלמא שאינה מבוססת".

גם העונש שהושת על המבקשת (2 חודשי פסילה בפועל בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית, הפעלת פסילה מותנית מהרשעה קודמת בתיק ת.ד., וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בחומרת העבירות אשר גרמו לתאונת דרכים, והרשעה קודמת של המבקשת בגרימת תאונת דרכים מספר חודשים בלבד לפני אירוע התאונה דנן; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אלול תשפ"ג, 14 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.